

Lluís Prats

ΧΑΥΚΟ

Ο ΣΚΥΛΟΣ
ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΕ

Μετάφραση
Κλεοπάτρα Ελαιοτριβιάρη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ



Χ
Α
Ψ
Ι
Ι
Κ
Ο

Ο ΣΚΥΛΟΣ
ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΕ

Χ
Α
Ρ
Ι
Ζ
Ι
Κ
Ο

Lluís Prats

Ο ΣΚΥΛΟΣ
ΠΟΥ ΠΕΡΙΜΕΝΕ

Μετάφραση από τα ισπανικά
Κλεοπάτρα Ελαιοτριβιάρη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Το μυθιστόρημα αυτό τιμήθηκε με το βραβείο
παιδικού μυθιστορήματος Josep M. Folch i Torres 2014.

ΧΑΤΣΙΚΟ

Τίτλος πρωτοτύπου: *HACHIKO: EL PERRO QUE ESPERABA*

Συγγραφέας: LLUIS PRATS

Εικονογράφηση: Zuzanna Celej

Μετάφραση: Κλεοπάτρα Ελαιοτριβιάρη

Διόρθωση: Δημήτρης Πήχας

© 2015 Lluís Prats Martínez, for the text

© 2015 Zuzanna Celej, for the illustrations

First published by La Galera, SAU Editorial, 2015 Translation rights arranged by IMC Agència Literària, SL and IRIS Literary Agency. All rights reserved.

© 2017, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2017



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-745-7

Στη μητέρα μου, για όλα

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ
1924-1925

ΕΥΝΟΙΚΙΑ ΣΙΜΠΟΥΓΙΑ, ΤΟΚΙΟ
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1924

Ένα παλιό τρένο σφύριξε βαριεστημένα αναγγέλλοντας την έξοδό του από τον σταθμό της Σιμπούγια με κατεύθυνση τον Νότο. Δευτερόλεπτα αργότερα το σύννεφο καπνού από το φουγάρο του πλημμύρισε όλη την περιοχή, λερώνοντας το πεντακάθαρο γαλάζιο του ουρανού του Τόκιο. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, όπως κάθε πρωί, ο καθηγητής Χιντεσαμπούρο Ουένο άνοιξε το παράθυρο της κουζίνας που έβλεπε στο ποτάμι και τα χείλια του σχημάτισαν ευχαριστημένα μια καμπύλη βλέποντας ότι οι αμυγδαλιές χαμογελούσαν και ο ήλιος χρύσιζε τα πρώτα τους βλαστάρια.

«Θα έχουμε άνοιξη απ' τις λίγες» μονολόγησε βάζοντας το νερό να βράσει στην τσαγιέρα.

Από ψηλά ακουγόταν το πιτσίλισμα του νερού. Η κυρία Γιάεκο, η γυναίκα του, έκανε το ντους της και θα κατέβαινε για το πρωινό, μαζί με την όμορφη κόρη τους, την Τσίζουκο, μέσα στα επόμενα δέκα περίπου λεπτά.

Ο καθηγητής κάθισε στην καρέκλα και περίμενε να σφυρίζει η τσαγιέρα, όπως είχε κάνει πριν από λίγες στιγμές το τρένο που έβγαινε από τον σταθμό της Σιμπούγια για τον Νότο. Τότε σηκώθηκε και σερβίρισε τελετουργικά το τσάι.

«Μμμ...» έκανε μυρίζοντας το ευωδιαστό αφέψημα, που λίγο αργότερα άρχισε να κυλάει στον λαιμό του.

Στάθηκε για ένα λεπτό απολαμβάνοντας το άρωμα



και ύστερα άνοιξε την εφημερίδα *Γιομιούρι Σίμπουν* για να διαβάσει τους τίτλους, προτού έρθει η ώρα να πάει στον σταθμό για να πάρει το τρένο που θα τον πήγαινε στη συνοικία Τόνταϊ, στο Πανεπιστήμιο του Τόκιο, για να παραδώσει το μάθημά του.

Παρατήρησε το πολύχρωμο ημερολόγιο που κρεμόταν δίπλα στις γκραβούρες, δώρο του θείου Ιμπούκι για τον γάμο τους πριν από είκοσι τρία χρόνια, και είδε ότι ήταν Τετάρτη. Τότε άκουσε το σύρσιμο σανδαλιών, και η κυρία Γιάεκο Ουένο μπήκε στην κουζίνα μουρμουρίζοντας:

«Θυμήσου να παραλάβεις τον σκύλο στην επιστροφή σου απόψε. Η κόρη σου τον περιμένει σήμερα».

«Α, ναι, τον σκύλο...» απάντησε εκείνος, που είχε ήδη ξεχάσει ότι πριν από εβδομάδες είχαν παραγγείλει έναν σκύλο ράτσας ακίτα για την Τσίζουκο. «Θα φτάσει απόψε, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, απόψε θα βρίσκεται στο γραφείο του σταθμού».

«Σήμερα έχω μάθημα τριγωνομετρίας» είπε ο καθηγητής διπλώνοντας την εφημερίδα. «Μπορεί να καθυστερήσω λίγο, αλλά θα τον φέρω».

«Το καλό που σου θέλω, καημένε, φρόντισε να μην το ξεχάσεις» απάντησε εκείνη υψώνοντας το δά-

χτυλο. «Θα απογοητεύσεις την Τσίζουκο. Το κατάλαβες, έτσι;»

«Έννοια σου και δεν θα το ξεχάσω, κυρία Γιάεκο...» γκρίνιαξε ο καθηγητής Χιντεσαμπούρο, δυσανασχετώντας ελαφρώς με όλη αυτή την ιστορία για τον σκύλο ακίτα. «Σου τ' ορκίζομαι επισήμως. Όπως και να 'χει, ας μην ξεχνάμε ότι είναι απλώς ένα ζώο και όχι η Αυτού Μεγαλειότης».

«Το ξέρω, καθηγητά Ουένο» είπε η γυναίκα του. «Αλλά το υποσχέθηκες στην κόρη σου».

«Σύμφωνοι, σύμφωνοι» απάντησε εκείνος έτοιμος να φύγει, προκειμένου να αποφύγει το ξέσπασμα μιας οικογενειακής διαμάχης πρωί πρωί. «Δεν θα το ξεχάσω».

Φόρεσε λοιπόν το καπέλο του στο φαλακρό σαν μούσμουλο κεφάλι του. Πήρε την ομπρέλα, τον χαρτοφύλακα, τις σημειώσεις της «Εφαρμοσμένης τριγωνομετρίας στη γεωργία», και αποχαιρέτησε τη γυναίκα του – θα την ξανάβλεπε το απόγευμα.

Μόλις πέρασε το κατώφλι της πόρτας επικαλέστηκε με σεβασμό τους προγόνους για να του χαρίσουν μια όμορφη μέρα, αν και ίσως αυτό δεν ήταν απαραίτητο, αφού η μέρα ήταν λαμπρή.

Στον δρόμο πια έπεσε πάνω στον γερο-Μιζούνο, που είχε βγει για να πετάξει τα σκουπίδια, και


τον χαιρέτησε βγάζοντας το καπέλο του. Ο γεράκος μουρμούρισε μια καλημέρα και εξαφανίστηκε στο εσωτερικό του σπιτιού του.

Καημένε Μιζούνο σκέφτηκε ο καθηγητής. Από τότε που πέθανε ο γιος του στη μάχη του Τσίγκταο δεν έχει συνέλθει.

Έπειτα κατευθύνθηκε προς τη λεωφόρο με τις κερασιές, έστριψε στον δρόμο του ναού και συνέχισε ως τον πολυσύχναστο σταθμό της Σιμπούγια. Ένα τραμ πέρασε πλάι του, αγγίζοντάς τον, αλλά ο καθηγητής Χιντεσαμπούρο ούτε που του έδωσε σημασία. Ήξερε ότι τα τραμ δεν μπορούσαν να παρεκκλίνουν από την πορεία τους. Σ' αυτό έμοιαζαν με τα τρένα: ακριβή και αξιόπιστα. Όπως και ο ίδιος, που δεν είχε λείψει ποτέ του από μάθημα και που πάντοτε κρατούσε τις υποσχέσεις του, είτε έδινε επίσημους όρκους είτε όχι.

Φτάνοντας στην πλατεία, χαιρέτησε τη Σούτο, που είχε τον πάγκο με τα γλυκίσματα, και επιβεβαίωσε με χαρά και βλέμμα γεμάτο λαιμαργία ότι εκείνη τη μέρα είχε φτιάξει γλυκά γουαγκασί και άνμιτσου. Τα κοίταξε όλα με λαχτάρα και η ζαχαροπλάστισσα ανταπέδωσε τον χαιρετισμό.

«Καλή σας μέρα, κύριε καθηγητά. Να σας βάλω κάποιο γλυκό;»

An illustration of a station platform. On the left, a wooden post holds a sign with the Japanese characters '渋谷駅' (Shibuya Station). A brown dog sits on the platform, looking towards the right. In the background, a train is visible on the tracks. The scene is set in a snowy environment, with snowflakes falling and snow on the ground and rooftops. Several lanterns are hanging from a wooden structure on the left side of the platform.

Ο καθηγητής Χιντεσαμπουρό Ουένο είναι ένας έντιμος άνθρωπος, με σταθερές συνήθειες και άκαμπτα ωράρια, ο οποίος εργάζεται στο Πανεπιστήμιο του Τόκιο. Μια μέρα συναντά στον δρόμο του τον Χάτσικο, ένα κουτάβι που θα κάνει πολύ περισσότερα από το να ταράξει την αυστηρή πειθαρχία του καθηγητή: θα τον κάνει να ανακαλύψει την ομορφιά των μικρών πραγμάτων και την αξία της φιλίας.

Μια νουβέλα βασισμένη σε πραγματική ιστορία, που προκάλεσε βαθιά συγκίνηση σε όλο τον κόσμο.

ISBN 978-960-569-745-7



9 789605 697457

Κωδ. μηχ/σης 13.049

www.epbooks.gr